

СКАЗАНИЯ

НА

ДВАДЕСЕТИ ВЪКЪ

ДЪДО БЛАГО

СКАЗАНИЯ
НА
ДВАДЕСЕТИ ВЪКЪ
ЗА
ВСЪКИ ЧОВЪКЪ

въ стихъ облѣкълъ
Дѣдо Благо

ВНИМАНИЕ

ЗА НЕПРАВИЛНОСТИ

ИЛИ НЕПЪЛНОТИ

ПРЕДГОВОРЪ

Заедно съ появяването на пролѣтѣта, когато слънцето начева да ни изпраща своето благословение и изобилно да разлива животворни сили надъ нашата страна и когато всичко започва да се сѣе, да никне, да расте и да цѣфти по лицето на земята, Дѣдо Благо ни поднася нова книга съ сказания, въ които сж скрити словесни семена, извадени изъ плодовѣтъ, узрѣли въ градината на мждростѣта.

Въ страницитѣ на книгата „Сказания на двадесетия вѣкъ“ ще прочетете поучения и знания, какъ се посѣватъ въ сърдцата, умоветѣ и душитѣ на человѣцитѣ словесни семена и какъ тѣ никнатъ, растатъ, цѣфтятъ, завързватъ и даватъ зрѣли плодове на добродетели. Ще прочетете поучения и знание за Великата Разумность, която е създадала природата и всичкитѣ принципи, сили и закони, които непрерывно работятъ въ нея. И ще узнаете, какъ да се живѣе разумно и смислено.

Всички вие, въ чиито сърца живѣе младостѣта и ви кара непрерывно да копнѣете за радости и да дирите източника на щастие-то, което украсява живота, всички вие, въ чиито умове живѣятъ възвишени и благородни идеи и постоянно каратъ мислитѣ ви да

дирятъ свѣтлината, която разкрива пътя, що води къмъ царството на вѣчната свобода, всички вие, чиито души ожидатъ да изгрѣе слънцето на вѣчния животъ, въ които царуватъ Божествената Любовь, Мждрость и Истина, разгънете страницитѣ на книгата „Сказанія на двадесетия вѣкъ“ и ще намѣрите тамъ изобилно словесни семена. Вземете си отъ тѣхъ, колкото пожелаете и ги посѣйте въ сърцата, умоветѣ и душитѣ си. И когато тѣзи семена изникнатъ, израстнатъ, цѣфнатъ, завържатъ и дадатъ зрѣли плодове, които вие можете да опитате, ще разберете, че радоститѣ въ живота и източникътъ на щастието сж въ плодетѣ на добродетелитѣ, родени и узрѣли въ градината на сърдцата ви. Ще се увѣрите, че свѣтлината, която ще разкрие за мислитѣ ви истинския пъть, що води къмъ царството на вѣчната свобода, се намира въ плодетѣ на свѣтли-тѣ мисли родени и узрѣли въ вашитѣ умове. Ще узнаете, че слънцето на вѣчния животъ ще изгрѣе само тогава, когато въ душитѣ ви се родятъ и узрѣятъ плодетѣ на Божествената Любовь, Мжирость и Истина.

Мартъ 1935 г.

И. А. Изворски

НАЧАЛО

1. Богъ нашъ е океанъ безбрѣженъ,
Неизмѣримъ връхъ бѣлоснѣженъ,
Отъ всички богове най-преженъ.
—
2. Богъ нашъ е слънце на слънцата,
Величието въ небесата,
Красивото въвъ свѣтлината.
—
3. Богъ нашъ е Богъ Любовь предвѣчна,
Любовъ велика, безконечна,
Священна и неизреченна.
—
4. Той управлява всички сили,
Които вѣчно сж творили,
И сътвореното красили.
—
5. Не стига се Богъ въ съвършенство,
Непостижимъ е Той въ блаженство,
Неподражаемъ въ президенство.
—
6. Отъ Бога по реално нѣма!
Вселенната, макаръ голѣма,
Открай докрай я Той заема.
—
7. Навредъ проникнува горитѣ,
Цвѣтята, билкитѣ, тревитѣ,
И облацитѣ, и звездитѣ.

8. Той е у всичкитѣ животни
Живота — въ форми разнородни,
Единство — въ членове свободни.
-
9. И ето, Той и въ насъ живѣе!
Честитъ е който съумѣ
Съсъ Него въ себе да се слѣе.
-
10. Весдень ще слуша словото му,
Ще изпълнява волята му
И ще пребжда въ лоното му.
-
11. Богъ нашъ е живъ Богъ повсемѣстенъ,
Всемждъръ, благъ и милосерденъ,
И пакъ невидимъ, неизвестенъ.
-
12. Отъ Бога всѣки само иска:
Единъ за всѣка душа близка,
А другъ за себе си — да лиска.
-
13. Далечъ отъ Бога въ — тъмнината,
Предъ Него близу — въ свѣтлината,
А ти върви си следъ душата.
-
14. Извънъ съзнанието Божье
Народъ, човѣкъ и домъ не може!
Така си Вседържителъ, Боже.

15. Кждето Божий Духъ почива,
И щастието тамъ отива,
Доброто въ онзи домъ прелива.

* * *

16. Ще видишъ Бога, ако вѣрвашъ;
Ще вѣрвашъ, безъ да се съмнявашъ,
Ще вѣрвашъ и ще се надѣвашъ.

—

17. Безъ вѣра щастие не иде,
Безъ слънце свѣтлина не биде,
Безъ Бога благодать не сниде.

—

18. Свѣтътъ безъ вѣра не успѣва,
Тя ни крепи и утешава,
Задачи много разрешава.

—

19. Любовь, хармония, надежда,
Едничка вѣрата отглежда,
Салъ вѣрата до тѣхъ довежда.

—

20. Чрезъ свята вѣра се добива
Премждрость, слово, правда, сила,
И всѣка вѣнкашность красива.

—

21. Садене вѣра, съсь принуда,
Напрасенъ трудъ е и заблуда,
Предаване Христа отъ Юда.

22. Тозъ, който въ Бога вѣра нѣма,
Отъ доктора животъ заема,
Уви, животъ безъ вѣра нѣма.
23. Не туряй въ сърдце фанатизма,
Не впрѣгай умъ въвъ догматизма,
Пази се отъ паралогизма.
-
24. Ще вѣрвашъ въ хлѣба и водата,
Въвъ въздуха и свѣтлината,
Въвъ тѣхъ е Богъ на Истината.
-
25. Чрезъ тѣхъ ни оживотворява,
чрезъ тѣхъ ни щедро одарява,
Чрезъ тѣхъ ни храни, възпитава.
-
26. Богъ нашъ чрезъ въздуха, водата,
Чрезъ хлѣба и чрезъ свѣтлината,
Подържа всичко на земята.
-
27. А всичко — Негова проява:
И Богъ, и форма, и държава.
Така се Богъ нашъ изявява.
-
28. Непроявенъ е още горе,
Но тамъ и тука Той едно е,
И тамъ и тука му е свое.

29. Почитамъ Бога въ свѣтлината,
Въвъ хлѣба, въздуха, водата,
Той е животъ на сщществата.

30. При скърбъ, страдание, тревога,
Отива чловѣкъ до Бога,
Но чуй, да не речешъ: „Не мога!“

31. Човѣкъ отъ вѣра се нуждае,
А вѣрата любовъ желае,
И твърдостъ каменна да знае.

* * *

32. Не се е виждалъ Богъ въ небето,
Отъ вѣка, та до днешно лѣто,
Но се познава Богъ въ сърдцето.

33. И вижда се въ съзнанието,
Въ свѣтлика на познанието,
На облацитѣ въ зданието.

34. Служи на Бога на всемира,
Въвъ тебе който се намира,
И който те отъ зло възпира.

35. Единъ е нашъ Отецъ небесни,
Тръгнете съ Него купно съ пѣсни,
Да станатъ трудноститѣ лесни.

36. По Божии пъти сж всички живи,
Вървете въ него боязливи,
Да бждете воевкъ щастливи.

37. На Бога всеки уповава,
Но онзи се възнаграждава,
Кой волята му изпълнява.

38. На време помощь Богъ изпраща.
Отъ никого се не отвраща,
Затуй, дочакай я заряща!

39. Но безъ молитва помощь нма,
Безъ правда — сжщо е проблема,
Безъ Истина се нкъ не снема.

40. Природата ни всичко дава,
Но който я не уважава,
Отъ благото ѝ се лишава.

41. Вамъ дадено е твърде много:
И духъ, и умъ, и мждро слово,
И всекой день по нщо ново.

42. Не сте ли още благодарни —
Ще ви се пратятъ дни печални,
Дни скръбни, тежки, дни страдални,

43. Съ неправда що се придобие,
Не може съ чулъ да се покрие,
Нечаканъ сель ще го размие.
-
44. На хората се позволява,
Да вършатъ що имъ се прищява,
Но въ злото всѣкой самъ ще вдява.
-
45. Науки много — епри, дребни,
Но ето, че сж празни, вредни,
Щомъ нѣматъ знания потрѣбни.
-
46. Не считай, че сждбата ти е
Насъсканъ невгашенъ заптия,
Тя по-добре ти е святия.
-
47. Порадвай се на справедливи,
На честни, благи и радиви,
Да имашъ много придобиви.
-
48. Когато трудъ съ Любовь съ следва,
Тогава праведно последва
Онуй, което се приследва.
-
49. На праведенъ овчарь овцетѣ
Не бранятъ се отъ много псета,
На тѣхъ вълкътъ не прави щета.

50. Разбойникъ влѣзълъ презъ вратата,
Вра ата ли е виновата,
Или видѣтъ на дограмата?

51. Вратата е необходима,
Затуй я всѣка кжща има,
На злото — злиятъ е причина.

52. Крадецъ краде, защото нѣма,
Но после вече много зема,
Та става притчата голѣма.

53. Лъжецътъ е природно уменъ.
Въ началото той е ненаддуменъ,
Но после, виждашъ го — окуменъ.

54. Коего действие лишава
Отъ благо, що се заслужава,
Навсжде зло се назовава.

55. Неправедниятъ се смалява,
Правдивиятъ — наголѣмява,
Но мждриятъ ги управлява.

56. Животъ безъ справедливостъ
Е купище на смрадъ и гнилостъ,
Тамъ се не знае що е милостъ.

57. По-мъчно се на връхъ възлиза,
По-лесно се надолу слиза,
Затуй се въ ада бързо влиза.

58. Човѣкътъ твърде лесно пада,
Затуй пъкъ съсъ болезка страда,
Да се предпазва предъ засада.

59. Страданията много пжти
Играятъ ролята на пърти
За несъзнателмитѣ мъртви.

60. Страданието подразбира
Че Божа-Правда протестира
За злото що се въ насъ намира.

61. У нвсъ е Богъ, но Той не страда,
Страданието намъ се пада,
За него взимаме награда.

62. Съсъ Бога леко се страдае,
Защото смисъла се знае,
И болката навънъ изтае.

63. Човѣкътъ, който много страда,
И много радостъ му се пада,
Затуй духътъ му не отпада.

64. Човѣкъ отъ вино се упива,
Защото съ врагъ въ съюзъ отива,
Та нищо въ паметъ да не скрива.

65. Човѣкъ е лошъ, кога не брежи,
Кжде и какъ поставя мрежи,
Защо и на кого се ежи.

66. Учителъ трѣбва да сполучи —
Учителътъ да го научи
Кое, защо и какъ се учи.

67. А *майка* е велико име,
Коего трѣбва съ почитъ да мълвиме,
Съ пожертвуване да държиме.

68. Съсъ знание се отстранява
Злина, която ни лишава
Отъ благо, що се заслужава.

69. Една цѣлувка се равнява
На личенъ подписъ, що скрепява
Вальоръ въ партидата „Да дава“.

70. Постѣпка несправедлива
Зачева още две такива,
И топлото сърдце истива.

* * *

71. Священъ, негаснящъ огънь тлѣе
Срѣдъ Божи миръ, та всичко грѣе,
Затуй навсжде се живѣе.

72. Това е Любовьта велика,
Която на безброй езика
Децата си въвъ радость вика.

73. Любовь е огъньтъ козмиченъ,
За умнитѣ — животъ отличенъ,
А за безумнитѣ — трагиченъ.

74. Мисли за Любовьта съсъ вѣра!
Не е тя глума, изневѣра,
А святъ животъ въвъ тренъ безъ гара.

75. Любовь е сила динамична,
Най-хубава и най-прилична
За истинска обнова лична.

76. Любовь у всѣка тварь извира,
Дори въ цвѣтята се намира,
Но всѣко свойски я разбира.

77. Жената само оперира
Съсъ най-голѣмата сѣкира,
Любовъ се казва тази сила.

78. Комуто много се прощава,
Въ любовъ голѣма се кръщава,
На любовъта се завещава.

79. Любовъ Божествена е слънце,
И слънцето — Любовъ свѣщенна,
Любовъ на цѣлата вселенна.

80. Съ: Любовъ велика се отива
До слогъ на Мждростъта красива,
До идеална мисълъжива.

81. Богъ не създаде англичани,
Ни българи, ни християни —
Единъ отъ другъ сж тѣй названи.

82. Затуй, обичамъ си народа,
Но както всѣкиго подъ свода,
А Любовъта ми е къмъ Бога.

83. Отъ Бога е човѣка само,
А другото — парцалъ на рамо,
За вѣчни раздори избрано.

84. Съ ума си чловѣкъ не люби,
Макаръ, цѣлъ вѣкъ да се труди —
Напразно време ще изгуби.

85. Което люби и ти любишъ —
Отъ погледа си вѣчно губишъ,
Внимавай, да се не заблудишъ!

86. Любовь на образа се пише,
Кому е тѣй — свободно дише,
И той на карамфилъ мирише,

87. Разуменъ се съ разуменъ любятъ,
А неразумнитѣ се нудятъ —
Любовь насила да възбудятъ.

88. Когато нѣкой ви възлюби,
Чрезъ него Богъ Отецъ ви люби,
Богъ е любовь, любовь Той буди.

89. Не чакай тебе да обичатъ,
Съ хвалби и ласки да те кичатъ,
Обичай ти — да те надничатъ.

90. Търси доброто у човѣка:
На образа — чертица мека,
На устнитѣ — усмивка лека.

91. Да тачишъ ближния си родно
Е хубаво и благородно
И Господу благоугодно.

92. Злодеитѣ не гледатъ всички
Сърдито, сникнато, кръвнишки,
И тѣ обичатъ свойтѣ близки.
-
93. Любовь свята, но не разбрана,
Минава скоро, безъ възбрана,
Въ умраза — буря въ океана.
-
94. Блазе на всѣка душа млада,
Която волно, безъ награда,
За ближни отъ любовь пострада.
-
95. На заемъ чувства се не зиматъ,
Сърдца подкупени — загиватъ,
Постъпки безъ любовь — фалиратъ.
-
96. Нелюбящий живѣе въ сѣнка,
Кото въ подмола риба мрѣнка,
Като глупеца на седѣнка.
-
97. Любовь се тихо възприема
Като по сребърна антена,
За двата козмоса обмѣна.
-
98. Безъ милосърдието нѣма,
Любовь, ни мждрость, ни обмѣна
То се отъ ангели приема.

99. Любовь и сила да се слѣятъ
Е иделъ, затуй копнѣятъ
По него, белки да успѣятъ.
-
100. Най-благородното изкуство
Е музиката. Не напусто
Тя плодъ е на най-нежно чувство.
-
101. Съсъ музика змии смиряватъ
И крепоститѣ разрушаватъ
И болнитѣ се изцѣляватъ.
-
102. Съ юзда се коньтъ управлява,
Съсъ гладъ се звѣрѣтъ укротява,
Съ любовь човѣкъ се възпитава.
-
103. Мома се въ свѣтълъ день избира,
Когато слънце я намира,
Когато пѣсенъ си избира.
-
104. Въвъ брака чловѣкъ причастенъ —
Ни по-щастливъ, ни по-нещастенъ,
Но въ грижи повече загашенъ.
-
105. Любовь се всѣкакъ изразява:
И въ красота що удивлява,
И въ грозота, що засѣнява.

106. Съ любовъ човѣкътъ се не бори,
Съсъ сила нищо се не стори,
За сила грубиятъ говори.

—

107. Съ Любовь се мозъкътъ ни храни,
На мъдростта умътъ се клани,
Съсъ Истина човѣкъ се брани.

* * *

108. Разумността е цѣль въ живота,
Доброто — здравата основа,
Страдането — върната обнова.

—

109. До субективния умъ трѣбва
За въ бждаще да се прибѣгва,
Въвъ знанията той присѣгва.

—

110. А обективний умъ познава
Онуй, което днеска става,
Отъ бждаще не проумѣва.

—

111. Умътъ е първия министъръ,
Сърдцето ни — канцлеръ-магистъръ
А волята ни добъръ мистъръ

—

112. За мозъка е свѣтлината,
За здравия стомахъ — храната,
За бѣлото лице — водата.

113. Сърдцето си задоволявай,
Умът си честно уважавай,
А волята си упражнявай.
-
114. И ще ти бжде всичко редно,
Мѣстото ти ще бжде предно
И жилището ти — отседно.
-
115. Великодушень, добъръ, честень,
Навсѣкжде бжди известанъ, —
Да бждешъ камъкъ непремѣстенъ.
-
116. Човѣкъ е силенъ неупречно,
До колкото е чистъ сърдечно,
И ходи въ мъдрость непогрѣшно.
-
117. Самовъзпитай се въ шевство,
Въвъ точностъ, чистота и девство,
Самовъзпитай се въвъ детско!
-
118. Пустни доброто да те води,
Защото то красиво ходи,
Съсъ огнена кола възходи.
-
119. На първо мѣсто е доброто
Въ човѣка, въ скота и въ дървото,
Въ ума, въ сърдцето и въ тѣлото.

120. Доброто нивга зло не струва,
Съсъ ножъ и пушка не воюва,
И съсъ пари се не купува.

—

121. Доброто се на тъмно прави,
На свѣтло — всѣкому се нрави,
А бждащето ще го слави.

—

122. Отидешъ ли добро да правишъ,
Съсъ две ржце да го поставишъ,
И ключътъ му да не забравишъ.

—

123. По-мжно е добъръ да станешъ,
По-лесно е лошъ пжтъ да хванешъ,
Насредъ, уви, да не застанешъ.

—

124. Не мислишъ ли добре — не пѣешъ,
Не чувствувашъ ли — не живѣешъ,
Не действувашъ ли — ръждевѣешъ.

—

125. Следъ ядене — доброто иде,
Следъ изгрѣвъ — яснота прониже,
Следъ вѣтъръ — лекотата ближе.

—

126. Бжди решителенъ и добъръ
Неотстѣпчивъ, и смѣлъ, и бодъръ.
Предъ всѣки врагъ, но не и подълъ.

127. За Бога само се слугува,
 За царя само се робува,
 За себе си се боледува.

128. Да бждешъ гордъ е неморално,
 Да си ревнивъ е много кално,
 Да нѣмашъ ближенъ -- твърде
 жално.

129. И господарь и ратай сучатъ,
 Еднакво въ пеленки гугучатъ,
 По общъ единъ методъ се учатъ.

130. Разумното кога не знаешъ,
 И себе си не ще познаешъ,
 Въ мъгла напразно ще бълтаешъ.

131. Не искай сила за управникъ,
 Ни знания за гордъ наставникъ,
 Ще паднешъ въвъ ржце на всадникъ.

132. Корятъ ли те, или те хвалятъ.
 Съвсемъ не слушай що бълтавятъ,
 Защото тѣ ще те окалятъ.

133. Не спхва се на пжть орела,
 Ни примка, ни скала, ни ела,
 Полета му е нѣвга спрѣла.

134. Доволень, или недоволенъ —
Е сжщо като да си болень,
Не прогресиращъ като волень.
-
135. Коего знание смущава,
Наука за свѣта не става,
Затуй недей го преподава.
-
136. Разбита охлювица — здрава,
Да знаешъ вѣрно, че не става,
Изново се строи такава.
-
137. Отъ всѣка тежка несполука,
Изниква по една наука,
Прогресътъ тръгнува оттука.
-
138. Иди си, до като те спиратъ,
Приказвай. гдето те разбиратъ,
Мълчи, когато се препиратъ.
-
139. Не пѣй съ омисълъ да надпѣешъ,
А пѣй, че хубаво живѣешъ,
И въ себе благъ животъ лелѣешъ
-
140. Лицето ти е чудна книга,
Отъ мждри знания — верига.
Изучишъ ли я, туй ти ссига.

141. Астралний свѣтъ е за женитѣ,
А умствения — за мъжетѣ,
Физическиятъ — за децата.
-
142. Енергията е пестена,
Не хвърляй я безъ цель въ герена,
Безъ полза не прави размѣна.
-
143. Духалото въ ковачницата
Раздухва огъня съ лулата,
Но прѣтъ се маха до стената.
-
144. За риби щастие — водата,
За птици — въздухъ и гората,
Човѣку — лжчъ отъ свѣтлината.
-
145. Природата е съвършенна,
Както е цѣлата вселенна,
За образецъ предназначена.
-
146. Природата твори всечасно,
И безъ почивка, и негласно
И всичко ѝ е все прекрасно.
-
147. Природата е умна майка,
Говори нежно и съсъ ласка,
Но не разбирашъ ли я — тласка.

148. Природата е мълчалива,
Та който недоволенъ бива
И вдига шумъ, тя го приспива.
-
149. Което виждаме, че става,
Е само формена представа
На нѣкоя идея права.
-
150. Свѣтътъ е хубавъ, строенъ дивно,
Расте, краси се непреривно,
Но се разбира негативно.
-
151. Безъ дъждъ рѣката не приижда,
Безъ трудъ палатъ се не съзижда
Безъ слънце радостъ се не вижда.
-
152. Гранитътъ простъ е, ала става
Паважи и настилка здрава,
Та служи Господу за слава.
-
153. Съсъ музика се възпитава
Умътъ, сърцето, всѣка става,
Тя всичко облаготворява.
-
154. Изгрѣващето слънце носи
На всѣки, кой каквото проси,
Въвъ свѣтли ангелски подноси.

155. Когато волътъ заболѣе,
Отъ всѣкаква храна говѣе,
И то до като оздравѣе.
-
156. Иакуството седи въ ситнежа,
Не въ зданието, а въ градежа,
Въ голѣмината — не, въ растежа.
-
157. Не огънътъ, а свѣтлината
Разнася мждро топлината
Отъ свѣтъ — вѣвъ свѣтъ подъ
небесата.
-
158. Отъ въздуха се взематъ чувства
За благороднитѣ изкуства,
А не отъ суетата пуста.
-
159. Единъ е само Богъ въ небето,
Една е любовата въ сърдцето,
Затуй ни е едно лицето.
-
160. Дълбоко скрито е сърдцето,
Но ясно е предъ насъ лицето,
А то е изразъ на сърдцето.
-
161. Безмълвието е градина,
На Истината — балдахана,
За всички святи тайни — скрина.

162. Красивъ ли си — ти си художникъ,
Лѣнивъ ли си — ти си безбожникъ,
Бѣбривъ ли си — ти си бездомникъ.

193. Каквато ти е днесъ главата,
Таквазъ ще ти е бжднината,
И щестието и сждбата.

164. Отъ ревностъ всѣкога се ражда
Еднообразие, що всагда
Въвъ красотата всѣка сажда.

165. Величие е красотата,
Но търсишъ ли я въ мазилата,
Ще те посрещне грозотата.

166. Голѣмитѣ лжи не вредятъ,
Защото отдалечъ се гледатъ,
Че сж лжи, та се отбѣгватъ.

167. Но малкитѣ лжи пребждатъ,
Защото леко се развъждатъ,
Та съпротивитѣ изпждатъ.

168. Не се люти противъ злинитѣ,
Приспивай си ги въ глѣбинитѣ
И ги заместяй съ добринитѣ.

169. Стомахътъ крие като въ пжпка
Поводъ за всѣкоя постжпка,
Но може тя и да се стжпка.
-
170. Еднообразието носи
Досада, мързелъ, зли въпроси,
Въвв него всички ходятъ боси.
-
171. Предъ злитѣ хора се дерзае,
Предъ глупавитѣ — часъ се трае,
Предъ мждритѣ се слухъ желае.
-
172. Кога останешъ недоволенъ,
Отъ нѣкой присмѣхулко волень,
Ти вижъ, дали не си виновенъ.
-
173. Не пожелавай нѣщо лишно,
Че то е даждие годишно
На нѣкого, макаръ и кришно.
-
174. Желанието сѣвга крие
Известна користъ за ония,
Въ които то си пжтъ пробие.
-
175. Желанията ни сж взриви,
Тѣ сж приятни и красиви,
Но често пламватъ въвв стихии.

176. За крива делва се трудете,
Поне о камъкъ я строшете,
За кривъ човѣкъ—трудъ не хабете.

177. Човѣкъ, когато боледува,
Или грѣхътъ си изкупува,
Или умътъ си формирава.

178. Между човѣка и стонога,
Вижъ нѣма разлика предъ Бога.
Макаръ той уменъ, тя убога.

179. Микробитѣ се размножаватъ,
Потомци милиони даватъ,
Но гении отъ тѣхъ не ставатъ.

180. Нагоре се зове страната,
Отдето иде свѣтлината,
Водата, въздуха, храната.

181. Не причинявай скръбъ излишиа,
Защото тѣй като лишна
Ще свърне въ твоята хижа скришна.

182. Самотността е по-печална
Отъ всѣка друга скръбъ случайна,
Отъ всѣка болестъ зла нечаяна.

183. За всичко се не пита врача,
Плачи, когато ти се плаче,
Но трай когато ти се скача.
-
184. Отъ формата и дължината
На бърнитѣ и на устата
Човѣкъ си мѣри здравината.
-
185. Избирай служба, на която
Не спиратъ очи цѣло ято,
Не чакана е цѣло лѣто.
-
186. Мома се вечерь не избира,
Въвъ тъмното криви секира,
Нощта разумността приспива.
-
187. Скръбта е само въ тъмнината,
Сръбь нѣма въвъ видѣлината,
Човѣкъ си самъ твори сждбата.
-
188. Авторитетность се не дири
У смъртникъ, който днесъ се шири,
А утре нѣма нито дири.
-
189. Щастливъ е само който знае,
Не който на хоро играе,
Не който злато изкопае.

190. Наука има въ свѣтлината,
 Невежество — въввѣ тъмнината,
 А пъкъ безплодие — въ лъжата.

* * *

191. Най-вѣрна мѣрка на нѣщата,
 Това е само Истината,
 Която се струи въ душата.

—

192. Душата всичко вѣрно знае,
 Затуй, каквото се желае,
 Отъ нея всѣки да узнае.

—

193. Душата е едно богатство,
 Въ човѣка — Божието царство,
 Оттамъ се чува зовъ за братство.

—

194. Тя се облача въ скжпи дрехи,
 Отъ бистра свѣтлина — доспѣхи,
 Отъ миръ и свобода — утѣхи.

—

195. Душата всѣкога се радва,
 Когато се животъ пощадва,
 Когато се сждба подсладва.

—

196. Чети романа на душата,
 Той е написанъ на стената
 На твойта хубава палата.

197. Единъ производъ има всичко,
Начало на животъ — едничко,
И тъй, едно тѣло отъ всичко.
-
198. Хармония въвъ себе, значи
Да искашъ що ти сърдце тачи,
Що въ умъ и воля се едначи.
-
199. Смирение и радостъ свята,
Присжщи сѣвга на децата,
Извикватъ Бога на зетая.
-
200. Търпението е метода,
Като великолепна ода,
За приповдигане къмъ Бога.
-
201. Човѣкъ съ човѣка си не мяза,
Но Богъ доброто въ насъ беляза
И най-отлично то се врѣза.
-
202. Въ човѣка вжтре е доброто,
Отвѣнка се прилепя злото,
Затуй ги не търси на лото.
-
203. Не бързай да прогонвашъ злото —
Да не разпждишъ и доброто,
Тѣ дветѣ сж въ едно оплото.

204. Великото е за велики,
А тѣ отъ него мѣсятъ питки,
Които сж храна за всички.
-
205. Въ свѣта единъ е само ученъ,
Почуешъ ли гласа му звученъ,
Тозчасъ и ти ще станешъ ученъ
-
206. Единъ е въ свѣта святия,
Съсъ негова благословия
Просвѣтва нѣкой за святия.
-
207. Неразумното насъ ни плаши:
Вълкътъ, стрѣвницата, апаши,
Тѣхъ никой не нарича наши.
-
208. Обичамъ всѣкое начало,
А краятъ е развито бало,
Безспорно — каквото се е ткало.
-
209. Ленивитѣ сж малко жадни
Бързивитѣ ни сж досадни
А мълчаливитѣ сж гладни.
-
210. Доколкото си здравъ и бодъръ,
Свѣтътъ до толкозъ ти е добъръ,
И лошъ — когато си на одъръ.

218. Похитишъ ли го въ скудоумство,
Ти ставашъ авторъ на кощунство,
На неокачествимо бунство.

219. Блаженъ е който изживѣе
Въ любовь, и радость, и търпене
Годинитѣ си на живѣне.

220. Но по-блаженъ кой не умира,
Кой съ пѣсень на триструнна лира.
Възхвъркне леко по ефира.

221. Животътъ е велико благо,
Изъ дѣсна ржка на Свѣтаго,
Ясно слънце осия го.

222. Животъ обилень Богъ ни дава,
А самъ човѣкътъ остарѣва
И самъ живота си скратява.

223. Не питай днитѣ си за края,
На тѣхъ се краятъ имъ не знае,
Човѣкътъ самъ си край поставя.

224. Животътъ е велика школа,
Една въ палата и въ подмола,
За философа и за вола.

225. Животътъ е добро безценно,
Свято и неприкосновенно,
Въвъ хаоса, а — съвършено.

226. Изкуство е да се живѣе,
Но трѣбва да се проумѣе,
Защото зло е да се крѣе.

227. Природата обича живи,
Които биватъ търпеливи,
И въ скръбъ се считатъ за щастливи.

228. Живота е красивъ, когато
Човѣку смѣлостъта е злато,
Сърдцето чисто и крилато.

229. Въ единъ животъ живѣятъ всички
Човѣци, скотове и птички,
Цвѣтя, дървета и пчелички.

230. Богати, учени и боси —
Едничко всѣкой ще си носи —
Усъвършенствуването си.

231. Животътъ въ празнота не хара,
Чувалъ безъ жито Баба Мара
На воденицата не кара.

232. Човѣкъ е само който мисли,
Такъвъ къмъ животѣ се числи,
Живота който си осмисли.

233. Болнавиятъ грѣши неволно,
А здравиятъ грѣши нарочно,
И то е именно порочно.

234. Човѣкъ грѣха си ще заличи,
Кога престане да се кичи
Съсъ „Татко“, „Майка“, „кумъ“,
„кумици“.

235. Особено здравето ухае,
Като гиргинка отъ Хавая,
И кукурякъ отъ Хималая.

236. Смирението е богатство,
Велико качество на братство,
Достоинство за всѣко царство.

237. Безъ сѣнки хубавъ образъ нѣма,
Живота ни ще бжде схема,
И скуката безъ край голѣма.

238. И лошиятъ човѣкъ обича
Добрата дума. Тя привлича
И всѣки споменъ лошъ залича.

239. Богатство може да наследишъ,
Но име самъ ще си спечелишъ,
Самъ знания ще си намѣришъ.

240. Човѣкътъ, който много зима,
Не бива много и да има,
Кантарьтъ никакъ да не клима.

241. Богатиятъ съ пари — е беденъ,
Защото е за трудъ невреденъ,
А въ пжтя си — самъ и последенъ.

242. Животътъ трудящитѣ стори
Два вида: за ноше — актьори,
И за на свѣтло ратобори.

243. Приятель се познава въ нужда,
На раната ти балсамъ гужда,
Съсъ словеса животъ събужда.

244. И щастие е постижимо,
Не е току въобразимо,
Обаче, още е търсимо.

245. Добре ли, зле ли — азъ живѣя,
Най-важното е, че живѣя,
Така разбрахъ, че по-добре е.

246. Животътъ става драгъ и цененъ
Въ предсмъртния день непромененъ
Катъ видишъ, че ти е отнеменъ.

247. Човѣкъ съсъ чувства благородни
Навсжде има братя родни
И всичкитѣ врати — свободни.

248. Отъ никой чичо се не зема
Онуи, което той го нѣма,
Но можешъ му строши ярема.

249. Животъ въ животно е мжчене,
Неизчерпаемо търпене,
Безъ мждростъ, безъ стреможъ
живѣне.

250. Прераждането е условно:
За мждри и разумни — волно,
А за невежитѣ — неволно.

251. Духътъ на злото въ мракъ живѣе,
А щомъ го свѣтлина огрѣе,
И той се разтопи въвъ нея.

252. И на човѣка и на скота
Единъ и сжщи е живота,
Различието е въ хомота.

253. И тъй разумниятъ не бива
По никой начинъ да убива,
Защото себе си затрива.

—

254. Красивото не дава сила,
Ни силата ни е красива,
Въ постъпки силата е дива.

—

255. Добро е свобода духовна,
Душата ти да е свободна,
И всѣкоя душа народна.

—

256. Животъ животъ развеселява,
Храната гладъ задоволява,
А смъртъ съ животъ се укротява

—

257. Животътъ благъ смъртта изключва,
Грѣхътъ въвъ себе си я включва,
А Человѣкътъ я проучва.

* * *

258. Въ религия, наука, догма,
Не кланяй се! Не сж отъ Бога,
Човѣшка ржка ги насмогна.

—

259. Но вѣрата въ Създателъ-мира
И малкото дете разбира,
Душата въ нея миръ намира.

260. Религията е пжтека,
Която води человѣка
Къмъ Бога, ала подъ опека.

261. Богъ дава изворитѣ водни
По ридове и хълми родни,
Но Той не носи вкжщи стомни.

262. Творецътъ си твори за себе,
А ти си мислишъ, че за тебе,
Сръдливото невръстно бебе.

263. Речешъ ли, че си съ Бога равенъ,
Веднага ти си изоставенъ
Отъ плана, въ който си поставенъ.

264. Защото Богъ е еденица,
А ти си негова частица,
Животътъ ти — една искрица.

265. Свѣтътъ на насъ се не оставя,
За интересъ се не поправя,
Невежъ е който туй не знае.

266. Да бждешъ справедливъ, ще каже,
На Бога да слугувашъ — даже
И следъ като те накаже.

267. Кое е право за овена;
Вълкъ ли да го яде въ герена,
Или да го яде дойна?
-
268. Добро е жертва да положишъ,
Обаче, само ако можешъ,
За жертва себе да предложишъ.
-
269. Богъ е любовь, затуй не може
На агнето да праща ножа,
На попа — плешката и кожа.
-
270. На глухи музикантъ не свири,
Слѣпецътъ нивга свѣщъ не дири,
Свиня съ нечистоти се жири.
-
271. Деньтъ безъ утро не дохкжде,
Безъ воинъ робъ се не разхожда,
Самичъкъ ножътъ не пробожда.
-
272. Ди—ди недайси Богъ да земешъ:
Или въ невежество ще дрѣмешъ,
Или въ ярема ще се вдѣнешъ.
-
273. Ще падатъ, казва се, звездитѣ,
Обаче. не отъ висинитѣ, —
Тѣзъ думи сж за голѣмцитѣ.

281. Говедото върви безцѣлно,
Актьорътъ става царь невѣрно,
Глупецътъ вижда всичко черно.
-
282. Кога пѣтелътъ затлѣстѣе,
Престава весело да пѣе,
И махалата онѣмѣе.
-
283. Когато челоуѣкъ се храни,
Да тегне много килограми,
Най-глупаво въ свѣта се мами.
-
284. Защото тегне къмъ земята,
Къмъ гробищата, къмъ ламята,
Къмъ червеитѣ и змията.
-
285. Сиромашия, болестъ, язва,
При знание се отбелязва —
Едно измиване въ аязма.
-
286. Не знаешъ ли какво да правишъ,
Подъ господарь ще се поставишъ,
И името си ще забравишъ.
-
287. Окжсаната стара роба
Изхрѣрляшъ ти изъ гардероба,
Глупецътъ самъ отива въ гроба.

288. Най-първата мома въ хорото —
Най-лоша е мома въ селото,
Хорото ѝ е най-доброто.

289. Бездѣлникътъ е лъвъ опасенъ,
Ловецътъ — глупчо първокласенъ,
А длъжникътъ—шаранъ безгласенъ.

290. Гора съ гора се не събира,
Съсъ соль фасулътъ не увира,
Свиня отъ бисеръ не разбира.

291. Поетъ е ангелътъ на Воло,
Пѣвецъ е който пѣе соло,
А стихоплетецъ — всѣки лоло.

292. Не се надбѣгвай нивга съ трена,
Ще образувашъ смѣшна сцена,
Качи се по-добре — въ замѣна.

293. За гладния е първо хлѣба,
А следъ като се наобѣдва,
Тогавя вече друго следва.

294. Единъ расте, за да се жени,
Другъ казва: „Браковетъ спрѣни,
Богъ иска деви и ергени!“

295. *Мома* се измѣнява въ *мамо*,
Ергенъ мома подиря само,
Защото майка му е тамо.
-
296. Съ пари да се осигурява
Е като да се накупява
Снѣга, що въ пекъ се разтопява.
-
297. Добре до като не разсждишъ,
Не бързай злото да разпждишъ,
Че пакъ невежа ще си бждешъ.
-
298. Не сѣй просо на неорано,
Безъ гемъ не яхай конче врано,
Не стжпйяй каленъ на постлано.
-
299. На всѣка нива ржжъ не става,
Помашко село попъ недава,
За всѣка храбростъ нѣма слава.
-
300. Войната е за автомати,
Кои то страхъ незнаенъ млади,
До като всѣкой се напати.
-
301. Нещастие голѣмо щѣше
Да бжде, ако само бѣше
Останало да се не мрѣше.

302. А който много ржкомаха,
Прилично на орелъ въ уплаха,
Смутенъ е низко — въ стомаха.

—

303. Човѣкъ безъ мисълъ въвъ главата—
Магаре безъ самаръ въ гората,
Възседна ще го сатаната.

—

304. Театърътъ е добра забава,
Но нищо никому не дава,
А днесъ дори и развращава,

—

305. За добрина да не говоришъ,
Но гледай днесъ да се поборишъ,
Едно добро ти самъ да сторишъ.

—

306. Когато е главата тиква,
Разбирамъ — тя да се подтиква,
Но не и зло да ѝ се втиква.

* * *

307. Предъ Истината — нищо спорно,
Неправедно, или злосторно.
Предъ нея нѣма непокорно.

—

308. Когато сутринъ се събудишъ,
Въ молитвица да се понудишъ,
Богъ съ тебе да е, катъ се трудишъ.

309. Когато слънцето изгрѣе,
Кажи: „Азъ днеска ще живѣя,
На бога химна да изпѣя“.
-
310. Кога е облачно небето,
Спусни се тайно въвв сърдцето,
Та вижъ, дали ти е посѣте.
-
311. Кога морето заиграе,
Сърдцето ти да не желае,
Отъ нищо да се не терзае.
-
312. Когато силенъ вѣтъръ духа,
Мисли, че туй не е на уха —
Разумността разумность груха.
-
313. Предъ изворъ Богу помоли се,
Пийни водица, поизмий се,
И казвай: „умъ мой, избистри се!“
-
314. Въ ума си свѣтлина развивай,
Въ сърдцето си любовъ наливай,
Въ стомаха — топлина си скривай.
-
315. Труди се честно и на време,
Безкористно, да те не ене,
И ще разбивашъ всѣко бreme.

316. Въвъ скръбно време, въ изнемога,
Повикай тихо въ себе Бога,
Той стихва всѣкоя тревога.

317. Млъкни, и Богъ ще те поучи,
Шумишъ ли, ти не щешъ сполучи,
Въ дълбока тишина Богъ учи.

318. На връхъ високъ възлизай често,
На жива сила тамъ е мѣсто,
Най-хубаво обновно средство.

319. Търси разумность въ свѣтлината,
Отъ слънцето, не отъ луната,
Съ разумность тя е пребогата.

320. Съзнанието си дрѣжъ будно,
Не стрѣскай се отъ нищо чудно,
И не отбѣгвай нищо трудно.

321. Доброто дѣло насърдчай,
Въ успѣха си се не съмнявай,
Надеждата си укрепявай.

322. Прави добро дори когато
То се обръща въ зло рогато,
И иде като непознато.

323. Срещни човѣка съ мждра дума,
Избрана, чиста, а не съ глума,
Която изхабява ума.
-
324. Чрезъ постоянство, всѣко дѣло
Излиза най-подиръ на бѣло,
Като брилянта на порчело.
-
325. Задъ всѣко дѣло и проява —
Една разумность се явява,
Която го и управлява.
-
326. Обичай добродетелитѣ —
Да ти се умножаватъ днитѣ,
Да заобиколишъ бедитѣ.
-
327. Престанешъ ли да виждашъ грѣшки
Въвъ думи и дѣла човѣшки,
Ти заякчавашъ грѣбъ и плешки.
-
328. Безъ ядене е невъзможно,
Но то е дѣло твърде сложно,
Безъ редъ и тука е тревожно.
-
329. Не гледай чуждитѣ постѣпки
Дали си иматъ тукъ-тамъ рѣбки,
За да не кривнатъ твойтѣ стѣпки.

330. Погрѣшкитѣ ни отъ земята
Не се занасятъ въ небесата,
Ще ги поправятъ тукъ децата.

331. Недей поправа чужди грѣшки,
Постѣпки криви, нечовѣшки,
Да си не причинишъ болезки.

332. За да приложиме доброто,
Потрѣбно е велико мото
И нова сила на перото.

333. Душата ти не съгрѣшава,
Но все отъ грѣхъ се опетнява,
Затуй се и не възкресява.

334. Разумнитѣ постѣпки радватъ,
И всѣка минута усладватъ,
Тѣхъ лоши мисли не обладватъ.

335. Еднажъ е нужно да залюбишъ,
И любовта си да не губишъ,
Напразно инѣкъ смѣхъ ще будишъ.

336. Държавници и дипломати
За примѣръ взимай катъ богати
Въ езикъ, прецизность и по дати.

* * *

337. Съ революции държава
Добра и хубава не става,
А жалко се опропастява.
—
338. Човѣкъ напълно заслужава
Онуй, което се случава
Въвъ собствената му държава.
—
339. Рѣка презъ златни ниви шава,
Това е твоята държава,
Благослови я — да успѣва.
—
340. На хора господарь не ставай,
На учения умъ не давай,
Но всички равно уважавай.
—
341. Управникътъ е отговоренъ
Предъ сждъ природенъ, сждъ
върховенъ
За всѣки сторенъ грѣхъ народенъ.
—
342. Направенитѣ му закони,
Които днесъ кове за брони,
Ще сж за кръста му пирони.
—
343. Жена и мжжъ сж въ духъ—единство,
Но не за бракъ и животинство,
Не въ грѣхъ на старото безчинство.

344. Жена и мжжъ сж за човѣка
Две форми самостойни всѣка,
Да бждатъ девствени до вѣка.
-
345. Стежания святи на Бога,
Олтари живи за Святога,
Святилища за чиста нога.
-
346. Святътъ настѣпи въ нова ера,
Която ще изпѣди звѣра
Изъ всѣки домъ на наш'та сфера.
-
347. Комуто мждростъта просвѣти
Не ще потърси книги вехти,
Ни философскитѣ съвѣти.
-
348. Самъ новия пѣтъ ще намѣри,
Въвъ който праведно се мѣри
Съ любовъ къмъ всички земни вѣри
-
349. Деньтъ изгрѣва съ нѣщо ново
И образува сладко слово,
Кому сърцето е готово.
-
350. Тѣлото е добра архива
На всѣка Истина красива
За какъ живота се развива.

351. Скръбта е признака отъ вехто
На малка чистота въ сърдцето,
А чисти се човѣкъ въ морето.

352. Златарь е който прави злато,
Тому сърдцето е богато,
Речъта му — медено цукато.

353. Ти питашъ: „Що е человѣка?“
— Велика статуя! ще река,
Която вае духъ отъ вѣка.

354. Търси въвъ себе си святото,
Възпявай винаги доброто,
Господарувай на тѣлото.

355. Учи нозетѣ си да ходятъ,
Устата — сладко да говорятъ,
Ржцетѣ — праведно да сторятъ.

356. Човѣкътъ може да изправи
Погрѣшкитѣ, които прави,
Но зло е ако ги остави.

357. По ходенето се познава
Дали е слонъ, или е крава,
Или една овца болнава.

358. Човѣкъ се съ две рѣце създава,
Въ едната Господъ да му дава,
Съсъ другата той да раздава.

359. Геройството въ ума е важно,
А лудостъ е геройство снажно,
Последното ценимъ багажно.

360. Насилието култивира
Безволието по всемира,
А съ него злото прогресира.

361. Животътъ да се отнеме — нека,
Но нѣкой знае ли отдека
Животътъ да вземемъ за човѣка?

362. Смъртта все пакъ отъ насъ зависи,
Човѣкъ бесилката провиси,
Човѣкъ и пушката измисли.

363. Промѣнитѣ да те не стрѣскатъ,
Когато бързо чупятъ трѣскатъ,
И глупавитѣ лудо кряскатъ.

364. Кждето има състезане,
Тамъ нѣма култъ и възпитане
Ни философия, ни знане.

365. О, Който си, повѣрвай въ себе,
Че ти си човѣкъ и въ тебе
Живѣе Богъ! Повѣрвай въ себе!

ЦЕНА 10 ЛЕВА